

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Vanemennesker

Citation: Michaëlis, Sophus: "Vanemennesker", i Michaëlis, Sophus: *Vanemennesker*, Jacob H. Mansas Forlag, 1892, s. 167. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_02-shoot-idm140033055808704/facsimile.pdf (tilgået 13. maj 2024)

Anvendt udgave: Vanemennesker

haande lunefulde Drømme. Han fandt Behag i stadig at skelne Neglenes smaa Klap mod Tangenterne. Det var, som kædede disse smaa tørre, klangløse Lyde sig sammen til en Melodi for sig — en Melodi, som dansedes af ti slanke fine Fingre, der hoppede rundt i Neglenes lyserrøde Sko, — smaa Figurantinder, der ombrusedes af Tonernes lette Tyll. Og han mindedes atter den lysegrønne Kjole, der var som det unge Vinløv i Neriumshuset. Denne Farve havde engang før krydset hans Vej med en ejendommelig Skønhedsduft i Følge. Han mindedes ogsaa det Blik, hvori deres Øjne mødtes den foregaaende Dag, et Blik, der lyste langt ned i hans Sjæs skumle Skakter; men samtidig ærgrede han sig over at have stillet sig blot for dette Blik og ikke stænget for sine egne Øjne.

Regelløst skiftede hans Tanker. Han huskede en tidlig Foraarsmorgen, da han drev gennem tomme skyggegraa Gader, — hvor pudsigt en Kanariefugl havde stirret paa ham med det ene Øje, der langsomt plirede fra Søvn til vaagen Bevidsthed; han kiggede tilfældigt ind ad et lavt Vindue og saa', hvorledes den trak Hovedet ud af Fjerenes oppustede Skjul og pippede, som vilde den sige: Jo vist — jo vist er det Morgen; hvorledes den kløede sig bag Hovedet ved at svinge det ene Ben lynsnart dirrende frem og tilbage,

sleb Næbbet paa Pinden og trippede ned til Ædekarrets Hampefrø.

Han kom igen til at tænke paa den solstærke friske Dag, da han gik over Torvet og den unge Dame gled forbi ham i en lysegrøn Kjole med en safrangul Parasol for sit Ansigt. Og saa tænkte han paa hende, der stod i Baaden som et rødt Rosenblad, der pustes over Søen. Han saa' Kikkertens Objektiv foran sig med det hele Mylder af blinkende Bølgeskæl. — Hvem de to havde været? Maaske én og den samme — maaske begge identiske med hende, som sad derhenne ved Flygelet. Noget han aldrig fik at vide. Men som han netop derfor havde Lov til at tro.

Med ét saa' han sin afdøde Moders Hoved for sig — et tugtigt og ængstelig-ydmygt Ansigt, som en gammeltysk Matrone, malet af Dürer eller Holbein. Og han huskede hendes halvt spøgende Maade at klage sig paa, naar hun saa' en sort Ligkiste: Aa Herregud, saa sort, saa sort! — Skrinet er sort og Jorden er sort, hvori de putter os, — sort ser det ud altsammen. Jeg vil ikke i et sort Hylster, saa synes Døden altfor sørgelig. — De havde ogsaa sænket hende i Jorden, gemt i smukt, flammet Egetræ.

— De gik ned imod Stationen; han saa' Lyset spille fjernt borte fra, ind mellem de høje Stammer. Snart troede han at skimte, hvorledes